

Քառասուներորդ համարի թաքնված պատմությունը — թիվ տասներկու

Թիվ տասներկու

Jeff Pippenger

2026-05-23

Հաճախ պնդում են, թե եթե հինգ մարդ տեսներ նույն ավտովթարը, այդ հինգ վկաները նույն վթարի հինգ տարբեր տարբերակներ կներկայացնեին, թեև այսօր՝ այն ժամանակաշրջանում, երբ Սուրբ Հոգին հետ է վերցվում մարդկությունից, այդ վկաների մեջ, անկասկած, կլինեին նաև այնպիսիք, որոնք կհորինեին և կստեին իրենց տեսածի մասին՝ իրենց անձնական աշխարհայացքը պաշտպանելու համար, մինչդեռ կհավատար, թե այդպես վարվելով առաքինի են գործում: Թաքնված պատմության մեջ կան մարգարեական ճշմարտության մի քանի տարբեր գծեր, որոնք ներկայացնում են նույն իրադարձությունների տարբեր վկաներին: Աստծու Խոսքի մեջ սուտ չկա, թեև հաճախ առկա է այդ իրադարձությունների մարդկային սխալ մեկնությունը, սակայն այս պատմության աստվածաշնչյան վկաները, ճիշտ բաժանված, բոլորը համակարծիք են միմյանց հետ:

Պետրոսը այս պատմության մեջ հարյուր քառասունչորս հազարի խորհրդանիշն է, և նրա վկայությունը ներկայացնում է առաջադիմական մի պատմություն՝ 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունից մինչև 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ի արթնացումը, ապա՝ որպես արտաքին տեսիլքի առաջին փորձության մեջ ներգրավված մեկը, այնուհետև ներքին տեսիլքի երկրորդ փորձությունը, որին պիտի հաջորդի Նեշվիլի հրե գնդերի վճռորոշ փորձությունը՝ մինչև դրոշի բարձրացումը հեթանոսների համար:

Դոնալդ Թրամփը այդ թաքնված պատմության մեջ հանդես է գալիս որպես նա, ով շարժման է բերում բոլոր գլոբալիստներին՝ կազմված համաշխարհային գլոբալիստներից, Դեմոկրատական կուսակցությունից և Հանրապետական կուսակցության RINO-ներից: Նա իր մեջ իրականացնում է գազանի պատկերի հետ առնչվող մարգարեական բնութագրերը՝ քաղաքական մահից հարություն առնելով որպես յոթից եղող ութերորդը: Նա տեղադրված է ողջ թաքնված պատմության ընթացքում՝ նախասահմանված իշխելու այն ժամանակ, երբ «ակտիվ դեսպոտիզմը» նախ կիրարկվի Միացյալ Նահանգների վրա, ապա՝ աշխարհի: Ուրացող բողոքականությունը, որպես Թրամփի զուգակիցը երկրային գազանի երկու եղջյուրների մեջ, առկա է Մակաբայեցիների պատմության մեջ: Վիշապային գործության զանազան դրսևորումները Միավորված ազգերի կազմակերպությունում և Ռուսաստանում վկայում են այդ պատմության մեջ: Պապականությունը, որպես քո ժողովրդի ավագակները, այնտեղ է՝ ամեն ինչ իրար կապելու և տեսիլքը հաստատելու համար:

Պետրոսը դուք եք, սիրելի՛ ընթերցող: Պետրոսը հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշակակիրների թվում լինելու թեկնածու է: Պետրոսը կանգնած է մի քանի մարգարեական գծերի միջնամասում՝ նրանց միջնակետում, և հավատքով մտնում է Սրբոց Սրբոցը ու ընդունում այն վերափոխությունը, որ կատարվում է Քրիստոսի տեսիլքով: Պետրոսը Պայծառակերպության լեռան վրա է, որտեղ նա պիտի վերափոխվի Քրիստոսի պատկերին, մինչ Միացյալ Նահանգները կազմում է գազանի պատկերը:

«Եղբայրներ՛, մենք պետք է ավելի քիչ ես ունենանք և ավելի շատ՝ Աստծուց: Նա պահանջում է Եկեղեցու ուժերը, բայց մեր ժողովրդի կարողությունները մեծ չափով կլանվում են անարժան նպատակներով: Չափազանց շատ ժամանակ է նվիրաբերվում չնչին գաղափարների և հավակնությունների: Աստված ցանկանում է, որ մենք բարձրանանք լեռը՝ ավելի անմիջականորեն Նրա ներկայության մեջ: Մենք մտնում ենք մի ճգնաժամի մեջ, որը, աշխարհի սկզբից ի վեր անցած որևէ նախորդ ժամանակից առավել, պիտի պահանջի Քրիստոսի անունը կոչած յուրաքանչյուրի ամբողջական նվիրումը: Աստծո գործը պահանջում է մեր ամբողջ էությունը: Բայց մեր ժողովուրդը երբեք չի կատարի այս նվիրումը, մինչև նրանց սրտերը չփոխվեն: Նրանք դարձի կարիք ունեն այնքան, որքան Պետրոսն ուներ: Երբ նրանք այսպես կենդանացվեն, Քրիստոսը կարող է նրանց ասել. «Զօրացրու քո եղբայրներին», «Արածեցրու իմ ոչխարները», «Արածեցրու իմ գառները»:»

«Երբ աստվածային գործությունը միավորվում է մարդկային ջանքի հետ, գործը կտարածվի ինչպես կրակը՝ խոտանների միջով: Աստված կգործադրի այնպիսի միջոցներ, որոնց ծագումը մարդը չի կարողանա գանազանել. հրեշտակները պիտի կատարեն մի գործ, որի իրականացման օրհնությունը մարդիկ կարող էին ունենալ, եթե չանտեսեին Աստծո պահանջներին պատասխանելու իրենց պարտականությունը: Այժմ գործը ներկայացված է մարդուն: Կվերցնի՞՞ նա այն: Ներկա ժամանակում շատ դռներ արձակված ու լայնորեն բացված են աշխատողների առջև: Կմտնե՞ն նրանք այդ դռներից: Ո՞վ է պատրաստ Վարդապետի կանչին ասել. «Ահա ես, Տե՛ր, ինձ ուղարկի՛ր»: Մակեդոնական աղաղակը մեզ է հասնում աշխարհի բոլոր կողմերից հնչող վշտալի աղերսներով. «Անցի՛ր այստեղ և օգնիր մեզ»»: Review and Herald, December 15, 1885.

Մենք պետք է գանք լեռը և դարձի գանք, ինչպես Պետրոսը, և երբ դա անենք, պիտի մաքրվենք, ինչպես Եսային: Մաքրագործումը ներկայացված է որպես իրագործված այն ժամանակ, երբ Աստվածային գործությունը միավորվում է մարդկային ջանքի հետ: Մակեդոնական կոչը տեղի է ունենում քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմության մեջ:

«Ժամանակն է, որ մեր քաղաքներում վճռական ջանքեր գործադրվեն: Կարդացե՛ք Ղուկաս 21-ը: Մա այս ժամանակի պատգամն է, և այն գրված է այս վերջին սերնդի համար: Մենք չպետք է թույլ տանք, որ որևէ բան խոչընդոտ դառնա մեր և այն գործի միջև, որ Աստված մեզ տվել է կատարելու: Հատուկ ջանքեր պետք է գործադրվեն՝ ճշմարտությունը քաղաքներում գտնվողների առաջ ներկայացնելու համար:»

«Թող ոչ մի ժամանակ չկորչի ուրիշների մեջ թերություններ որոնելու վրա: Ամեն վեճ պետք է դադարի: Մենք պետք է սիրենք որպես եղբայրներ: Եկե՛ք բարձրանանք լեռը Աստծո հետ, որպեսզի վերադառնանք՝ մեզ վրա ունենալով Աստծո փառքի արտացոլումը: Միակ տեղը, որտեղ կարող ենք ստանալ այն, Աստծո հետ լեռն է: Կա մի գործ, որ պետք է արվի՝ Տիրոջ Խոսքը, ինչպես որ այն հայտնված է Նրա օրենքում, ուսումնասիրելու մեջ: Պատահական ընթերցանություն շատ է եղել, բայց որքանո՞վ է եղել իրական ուսումնասիրություն: Քրիստոս ապրեց մարդկանց մեջ և աշխարհում քարոզեց հենց այդ օրենքի իսկական պատվիրանները:»

«Գործը շուտով արդարությամբ կկրճատվի: Մենք պիտի դառնանք ավելի հաստատական և ավելի նվիրական մեր ջանքերում՝ այն առաջ տանելու մինչև ավարտը: Ժամանակն եկել է, որ մենք ոչ միայն գործուն լինենք, այլև պետք է այդ գործունեությունը կենտրոնացնենք, որպեսզի այն արդյունք տա: Եթե մենք ավելի շատ ժամանակ անցկացնեինք լեռան վրա՝ Աստծո հետ, մեր գործը ավելի ազդեցիկ կլիներ:»

«Մեր քարոզչության մեջ պետք է գա առավել համոզիչ գործություն: Հոգու սուրբը պետք է վերստին սրվի և առաջ ուղարկվի գործությամբ: Մի՞ թե չպետք է մենք մեզ նվիրենք դրան իբրև մարդիկ, որոնց առջև դրված են հավիտենության բոլոր իրողությունները: Մենք ցանկանում ենք, որ Սուրբ Հոգու գործությունը առաջ ընթանա և ավարտին հասնի Աստծո գործը երկրի վրա»: Australian Union Conference Recorder, October 1, 1906.

Լեռան վրա է, որը նաև Սրբությունների Սուրբն է, որ Աստվածությունը միավորվում է մեր մարդկայնության հետ, և Ղուկաս 21-ը վերջին սերնդի համար տրված պատգամն է, որը պետք է քաղաքներին տա վերջին նախազգուշացումը: Քաղաքներին ուղղված նախազգուշացումը մի գործ է, որ հրեշտակները պիտի իրականացնեն, եթե մենք հրաժարվենք գալ լեռը և կերպարանափոխվել Նրա պատկերին: Գործը քաղաքների համար է, որովհետև վերջին սերունդն ապրում է մի ժամանակաշրջանում, երբ «հազարավոր քաղաքներ» պետք է կործանվեն: Քաղաքների կործանման մարգարեական ժամանակաշրջանը սկսվում է Նեշվիլի հրե գնդերով, և նախազգուշացման գործը սկսվում է այնտեղ, և այդ գործը նույնացվում է Ղուկաս 21-ում: Տարիների ընթացքում մենք բազմիցս ցույց ենք տվել, որ Ղուկաս 21-ը նախազգուշացում է երրորդ վայի իսլամի վերաբերյալ:

Ղուկաս 21-րդ գլխում Հիսուսը ներկայացրեց պատմությունը՝ սկսելով հին Իսրայելի՝ որպես Աստծու ընտրյալ ժողովրդի մերժումից, շարունակելով մինչև պապական հալածանքի Խավար դարերի ավարտը, ապա անցնելով այն նշաններին, որոնք ազդարարեցին միլլերական պատմության սկիզբը: Միլլերական պատմությունը պատկերում է հարյուր քառասունչորս հազարի պատմությունը:

Եվ նրանք պիտի ընկնեն սրի բերանով, և գերի պիտի տարվեն բոլոր ազգերի մեջ. և Երուսաղեմը պիտի ոտնակոխ լինի հեթանոսների կողմից, մինչև որ հեթանոսների ժամանակները լրացվեն: Եվ նշաններ պիտի լինեն արեգակի մեջ, և լուսնի մեջ, և աստղերի մեջ. և երկրի վրա՝ ազգերի նեղություն՝ տարակուսանքով. ծովը և

ալիքները պիտի գոչեն. մարդկանց սրտերը պիտի մարեն երկյուղից և այն բաների սպասումից, որոնք գալու են երկրի վրա. որովհետև երկնքի գորությունները պիտի սասանվեն: Եվ ապա պիտի տեսնեն Մարդու Որդուն՝ ամպի մեջ գալիս գորությամբ և մեծ փառքով: Ղուկաս 21:24-27.

Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում Հովհաննեսը նշում է, որ պապական իշխանության 1,260 տարիները մարգարեաբար տրված էին «հեթանոսներին», իսկ Ղուկասը ցույց է տալիս, որ 1798 թվականին հեթանոսների ժամանակը լրացավ: Այնուհետև Քրիստոսը խոսեց արևի, լուսնի և աստղերի մեջ եղող այն նշանների մասին, որոնք բնորոշում են միլլերիտական շարժումը՝ ավարտելով հետևյալ խոսքերով. «ազգերի նեղություն՝ տարակուսանքով, ծովն ու ալիքները գոռալով. մարդկանց սրտերը կթուլանան երկյուղից և այն բաների սպասումից, որ գալու են երկրի վրա»: Ղուկասի մոտ «ազգերի նեղությունը» Հայտնության մեջ «ազգերի բարկանալն» է:

Եվ ազգերը բարկացան, և եկավ Քո բարկությունը, և մեռելների ժամանակը, որ դատուեն, և որ վարձք տաս Քո ծառաներին՝ մարգարեներին, և սրբերին, և նրանց, որ վախենում են Քո անունից՝ փոքրերին ու մեծերին, և կործանես նրանց, որ կործանում են երկիրը: Յայտնություն 11:18.

Աստծու «բարկությունը» դրսևորվում է յոթ վերջին պատուհասների մեջ և սկսվում է այն ժամանակ, երբ Միքայելը վեր է կենում, և մարդկային փորձության ժամանակը փակվում է: Ազգերի բարկացումը մի ժամանակաշրջան է, որ տանում է դեպի փորձության ժամանակի փակվելը: Ազգերի բարկացումը սկսվեց 9/11-ին, երբ երրորդ վայի իսլամը հասավ, և այդպիսով նշանավորվեց վերջին անձրևի գալուստը:

«Ես տեսա, որ ազգերի բարկությունը, Աստծո ցասումը և մեռելներին դատելու ժամանակը միմյանցից առանձին ու հստակորեն տարբեր էին՝ մեկը մյուսին հաջորդելով, ինչպես նաև՝ որ Միքայելը դեռ չէր կանգնել, և այնպիսի նեղության ժամանակը, որպիսին երբեք չէր եղել, դեռևս չէր սկսվել: Ազգերն այժմ բարկանում են, բայց երբ մեր Քահանայապետը ավարտի Իր գործը սրբարանում, Նա կկանգնի, կզգենա վրեժխնդրության զգեստները, և այն ժամանակ յոթ վերջին պատուհասները կթափվեն:»

«Ես տեսա, որ չորս հրեշտակները պիտի բռնեն չորս քամիները, մինչև Հիսուսի գործն ավարտվի սրբարանում, և ապա պիտի գան յոթ վերջին պատուհասները»: Վաղ Գրվածքներ, 36:

Միլլերի շարժման պատմության մեջ ազգերի բարկանալը, կամ ինչպես Ղուկասն է արձանագրում՝ «ազգերի նեղությունը», իրականացվեց իսլամի միջոցով:

«1838 թվականին Թուրքիան ներքաշվեց պատերազմի մեջ Եգիպտոսի հետ: Եգիպտացիները, ըստ ամենայնի, պատրաստվում էին տապալել թուրքական իշխանությունը: Դա կանխելու համար Եվրոպայի չորս մեծ տերությունները՝ Անգլիան, Ռուսաստանը, Ավստրիան և Պրուսիան, միջամտեցին՝ թուրքական կառավարությանը աջակցելու համար»: Ուրիա Սմիթ, Synopsis of Present Truth, 218.

1838 թվականին այսպես կոչված «արևելյան հարցը» ցնցում էր ազգերին, և «արևելյան հարցը» Իսլամն էր՝ աստվածաշնչյան արևելյան քամին: Միլլերական պատմության մեջ ազգերը ցնցվեցին Իսլամի կողմից, ապա Տերը ամպերի մեջ եկավ դեպի Ամենասուրբ Վայրը՝ այսպիսով նախապատկերելով այն ժամանակը, երբ Տերն Իր երկրորդ գալստյան ժամանակ կգա ամպերի մեջ: Մինչև Նրա՝ ամպերի մեջ գալը, Իսլամը նեղության մեջ է գցում ազգերին, և սա այն պատգամն է, որ Պետրոսին տրված է հռչակելու քաղաքներին՝ «հազարավոր քաղաքների» կործանումից առաջ: Քաղաքների կործանման ժամանակաշրջանը սկսվում է Նեշվիլի հրագնդերով:

«Օ՛, եթե Աստծու ժողովուրդը զգացում ունենար հազարավոր քաղաքների վրա կախված կործանման մասին, որոնք այժմ գրեթե ամբողջությամբ տրված են կռապաշտությանը: Բայց նրանցից շատերը, որոնք պետք է ճշմարտությունը հռչակեին, մեղադրում և դատապարտում են իրենց եղբայրներին: Երբ Աստծու դարձի բերող զորությունը ներգործի մտքերի վրա, վճռական փոփոխություն կլինի: Մարդիկ այլևս հակում չեն ունենա քննադատելու և քանդելու: Նրանք չեն կանգնի այնպիսի դիրքում, որը խոչընդոտում է լույսի շողալը դեպի աշխարհ: Նրանց քննադատությունը, նրանց մեղադրանքները պիտի դադարեն: Թշնամու զորքերը համախմբվում են պատերազմի համար: Խիստ բախումներ առջևում են մեզ: Սեղմվե՛ք միասին, իմ եղբայրներ և քույրեր, սեղմվե՛ք միասին: Կապվե՛ք Քրիստոսի հետ: «Մի՛ ասեք. Դավադրություն,... և նրանց վախից մի՛ վախեցեք, և մի՛ զարհուրեք: Զորաց Տիրոջը՝ սրբացրեք, և նա թող լինի ձեր վախը, և նա թող լինի ձեր սարսափը: Եվ նա պիտի լինի սրբաբան, բայց գայթակղության քար և գայթեցման վեմ Իսրայելի երկու տների համար, ծուղակ և որոգայթ՝ Երուսաղեմի բնակիչների համար: Եվ նրանցից շատերը պիտի գայթակղվեն, ընկնեն և փշրվեն, և պիտի ընկնեն ծուղակը և բռնվեն»:

«Աշխարհը թատրոն է: Դերակատարները՝ նրա բնակիչները, պատրաստվում են խաղալ իրենց դերը վերջին մեծ դրամայի մեջ: Աստծուն կորցրել են տեսադաշտից: Մարդկության մեծ զանգվածների մեջ միասնություն չկա, բացի այն բանից, երբ մարդիկ դաշնակցում են՝ իրականացնելու իրենց եսասիրական նպատակները: Աստված դիտում է: Իր ապստամբ հպատակների վերաբերյալ Նրա նպատակները պիտի կատարվեն: Աշխարհը մարդկանց ձեռքը չի տրվել, թեև Աստված որոշ ժամանակ թույլ է տալիս, որ խառնաշփոթության և անկարգության տարրերը տիրապետեն: Ներքևից եկող մի զորություն գործում է՝ դրամայի վերջին մեծ տեսարանները իրականացնելու համար,—Մատանան գալիս է որպես Քրիստոս և գործում ամենայն անիրավ խաբեությամբ նրանց մեջ, որոնք գաղտնի ընկերություններում միմյանց են կապում: Նրանք, ովքեր անձնատուր են լինում դաշնավորման կրթին, իրականացնում են թշնամու ծրագրերը: Պատճառին կհետևի հետևանքը»:

«Հանցանքը գրեթե հասել է իր սահմանին: Խառնակությունը լցնում է աշխարհը, և շուտով մեծ սարսափ պիտի գա մարդկանց վրա: Վախճանը շատ մոտ է: Մենք, որ ճանաչում ենք ճշմարտությունը, պետք է պատրաստվենք այն բանին, որը շուտով պիտի հասնի աշխարհին որպես ճնշող անակնկալ»: Review and Herald, September 10, 1903.

«Խառնաշփոթի և անկարգության տարրերը» արտադրվում են որպես այն համակարգի պտուղ, որը Քույր Ուայթը նույնացնում է «բարձրագույն կրթության» հետ, և որը նա նաև նույնացնում է որպես «անօրենության խորհուրդը»: Նեշվիլի Պարթենոնի տաճարը կեղծ կրթության խորհրդանիշն է, որն այժմ արտադրում է այն «խառնաշփոթն ու անկարգությունը», որը «մի ժամանակաշրջան տիրապետություն է անում»: Նեշվիլի վրա ընկնող հրե գնդերը բերվում են իսլամի կողմից, և դրանք ներկայացնում են Աստծո դատաստանը «բարու և չարի գիտության ծառի» վրա: Երբ Նեշվիլը հարվածվի, սկսվում է կեսգիշերյան աղաղակի հռչակման կարճ ժամանակահատվածը, և դա տանում է դեպի կիրակնօրյա օրենքը, որտեղ Եսայիայի չար «դաշնակցությունը» կատարում է իր վերջին շարժումը, մինչ աշխարհը հարկադրվում է ընդունել մեկաշխարհային կառավարությունը, որը Հայտնություն տասներեքում նույնացվում է որպես գազանի պատկերը: Եսայիայի կողմից չար դաշնակցության նույնացումը համընկնում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման հետ:

Մի՛ ասեք. «Դաշնակցություն», բոլոր նրանց, որոնց այս ժողովուրդը պիտի ասի՝ «Դաշնակցություն». և մի՛ վախեցեք նրանց վախից, և մի՛ սարսափեք: Զորաց Տիրոջն Ինքնով սրբացրեք, և Նա՛ թող լինի ձեր վախը, և Նա՛ թող լինի ձեր սարսափը: Եվ Նա պիտի լինի սրբարան, բայց նաև գայթակղության քար և վիրավորանքի վեմ Իսրայելի երկու տների համար, թակարդ և որոգայթ՝ Երուսաղեմի բնակիչների համար: Եվ նրանցից շատերը պիտի սայթաքեն և ընկնեն, և կփշրվեն, և կընկնեն թակարդի մեջ, և պիտի բռնվեն:

Կապե՛ք վկայությունը, կնքե՛ք օրենքը իմ աշակերտների մեջ: Եվ ես պիտի սպասեմ Տիրոջը, որ թաքցնում է Իր երեսը Հակոբի տնից, և Նրան պիտի հուսամ: Ահա ես և այն զավակները, որ Տերն ինձ տվել է, նշանների և հրաշքների համար ենք Իսրայելում Զորաց Տիրոջ կողմից, որ բնակվում է Սիոն լեռան վրա: Եվ երբ ձեզ ասեն. «Դիմե՛ք ոգեհարցների և գուշակների, որ շնջում և մրմնջում են», մի՛ թե ժողովուրդը չպետք է իր Աստծուն դիմի. կենդանիների համար՝ մեռելներին: Դեպի օրենքը և դեպի վկայությունը. եթե նրանք չխոսեն այս խոսքի համեմատ, ապա այն պատճառով է, որ նրանց մեջ լույս չկա: Եսայիա 8:12–20.

Քույր Ուայթի այս հատվածը ցույց է տալիս, որ «խառնաշփոթության և անկարգության» մի ժամանակաշրջան հանգեցնում է նրան, որ «Սատանան գալիս է որպես Քրիստոս»: Սատանան ներկայանում է՝ անձնավորելով Քրիստոսին, կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

«Աստծո օրենքի խախտմամբ պապականության հաստատությունը պարտադրող հրամանագրով մեր ազգը լիովին կկտրվի արդարությունից: Երբ բողոքականությունը իր ձեռքը կերկարի անդունդը բաժանող խորխորատի վրայով՝ բռնելու հոռմեական իշխանության ձեռքը, երբ նա կանցնի վիհի վրայով՝ ձեռք սեղմելու սպիրիտիզմի հետ, երբ այս եռակի միության ազդեցության ներքո մեր երկիրը կհրաժարվի իր Սահմանադրության՝ որպես բողոքական և հանրապետական կառավարության, յուրաքանչյուր սկզբունքից և միջոցների կձեռնարկի պապական կեղծիքների ու մոլորությունների տարածման համար, այն ժամանակ մենք կարող ենք իմանալ, որ եկել է սատանայի հրաշալի

գործունեության ժամանակը, և որ վերջը մոտ է»: Վկայություններ, հատոր 5, 451:

«Խառնակության և անկարգության» ժամանակաշրջանը տեղի է ունենում Կիրակնօրյա օրենքին նախորդելով: Կիրակնօրյա օրենքից անմիջապես առաջ՝ այն ժամանակահատվածում, որ պատկերված է Էքսեթերի ճամբարային ժողովով և Վերնատանը Հոգեգալուստից առաջ եղած տաս օրերով, հարյուր քառասունչորս հազարը պետք է «միասնաբար մոտենան, եղբայրներ ըս և քույրե՛րս, ... կապվեն Քրիստոսի հետ»: Կնքումը տեղի է ունենում Կիրակնօրյա օրենքից առաջ, և հենց այդ պատմության մեջ է, որ չար դաշնակցությունը սկսում է իր վերջին գործը՝ մեկաշխարհային կառավարություն հաստատելու:

Դրոշման ժամանակ Քրիստոսը արդարների համար կլինի սրբաբան, իսկ ամբարիշտների համար՝ գայթակղության քար: Նա կլինի «որոգայթ և ծուղակ Երուսաղեմի բնակիչների համար», որոնք այն «շատերն» են, որ ընկնում են, բայց այն սակավաթիվների համար, ովքեր կնքված են, «Նա» կլինի նրանց «երկյուղը»:

Աստծո հանդեպ «վախը» այն է, ինչ Եվան չուներ, և նրանք, ովքեր իսկապես վախենում են Աստծուց, ունեն վախի մի այլ տեսակ, քան այն վախը, որ գալիս է այն շատերի վրա, ովքեր սայթաքում են: Վախի այս երկու տեսակները նշանավորում են նրանց, ովքեր անցնում են, և նրանց, ովքեր չեն անցնում փորձության ընթացքը: Նրանք, ովքեր անցնում են, կնքվում են, իսկ նրանք, ովքեր չեն անցնում, ներկայացվում են հինգ թվով, որովհետև նրանք «սայթաքում են, և ընկնում, և փշրվում, և որոգայթն ընկնում, և բռնվում»: Կնքման ժամանակը, որ ներկայացված է որպես տեղի ունեցող կիրակնօրյա օրենքից առաջ, երբ լինում է շփոթության և անկարգության մի շրջան, այն ժամանակն է, երբ կատարվում է տասը կույսերի առակը:

Շատերը, որ գայթակղվում են, ի հակադրություն՝ նրանք սակավաթիվներն են, որ կնիքվում են և «սպասում» են Տիրոջը, այսպիսով նույնացնելով այն իմաստուն կույսերին, որոնք «սպասեցին»: Կույսերի երկու դասերի մեջ կա նաև սրբացված և չսրբացված մարգարեական սպասում, որը համապատասխանում է երկյուղի երկու տեսակներին:

«Մինչ փեսան ուշանում էր, ամենքն էլ նիրհեցին ու քնեցին»: Փեսայի ուշանալով ներկայացվում է այն ժամանակի անցնելը, երբ Տիրոջը սպասում էին, հիասթափությունը և թվացյալ ուշացումը: Այս անորոշության ժամանակ մակերեսայինների և կիսասիրտների հետաքրքրությունը շուտով սկսեց տատանվել, և նրանց ջանքերը՝ թուլանալ. բայց նրանք, որոնց հավատը հիմնված էր Աստվածաշնչի անձնական ճանաչողության վրա, իրենց ոտքերի տակ վե՛մ ունեին, որը հիասթափության ալիքները չէին կարող լվանալ: «Ամենքն էլ նիրհեցին ու քնեցին». մեկ դասը՝ անհոգության մեջ և իրենց հավատքը լքած, մյուս դասը՝ համբերությամբ սպասելով, մինչև որ ավելի հստակ լույս տրվեր: Սակայն փորձության գիշերում վերջիններս ևս, որոշ չափով, կարծես կորցրին իրենց նախանձախնդրությունն ու նվիրումը: Կիսասիրտներն ու մակերեսայիններն այլևս չէին կարող հենվել իրենց եղբայրների հավատի վրա: Յուրաքանչյուրը պետք է կանգնե՛ր կամ ընկնե՛ր ինքն իր համար»: Մեծ պայքար, 395:

Նրանք, ովքեր սրբացված կերպով սպասում են, պիտի լինեն «նշաններ և հրաշքներ», երբ Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ բարձրացվում են իբրև դրոշ աշխարհի առաջ, այն դեպքում, երբ բարու և չարի գիտության ծառի հարցը ներկայացնում է «ոգեհարազատներ ունեցողների, և կախարդների, որ շնչում են ու մրմնջում» գիտությունը, և այն գիտությունը, որ բնորոշված է «օրենքով և վկայությամբ»: Մա նույն փորձությունն է, ինչ որ Եվայի և Ադամի համար էր: Ընդունում ենք արդյոք այն կրթությունը, որի մեջ ճշմարտությունը խառնված և զուգորդված է մոլորության հետ, թե՛ կանգնում ենք «այսպես է ասում Տերը»-ի վրա, որովհետև եթե նրանք չխոսեն այս Խոսքի համաձայն, դա այն պատճառով է, որ նրանց մեջ լույս չկա: Ճշմարիտ և կեղծ կրթությունը ճշմարտության հիմնական գիծ է՝ Քրիստոսի և սատանայի միջև ընթացող մեծ պայքարում: Նեշվիլը Աստծո Խոսքի դեմ ապստամբության խորհրդանիշն է, նույնքան հաստատ, որքան Սողոմոն անառակության խորհրդանիշն է, և ինչպես Նյու Յորքը Միացյալ Նահանգների տնտեսական հզորության խորհրդանիշն է, իսկ Պենտագոնը՝ նրա ռազմական զորության:

Պետրոսը կանգնած է Նեշվիլի հրազնդերի շեմին՝ Պանիումում և լեռան վրա, ինչը ներկայացնում է տաճարի փորձությունը: Նա գիտակցում է, որ Լատդիկեական Յոթերորդ-օրյա ադվենտիզմը պատրաստվում է հանդիմանվել և ամոթի մատնվել, երբ հրազնդերը ընկնեն, և որ Նեշվիլը, Միացյալ Նահանգները և աշխարհը պետք է նախազգուշացվեն: Իսլամի պատգամը հաստատում է պատգամաբերներին, ճիշտ այնպես, ինչպես Կարմեղոսում ընկած կրակը հաստատեց, որ Եդիան ճշմարիտ մարգարեն էր: Սակայն Նեշվիլին ուղղված նախազգուշացումը պարզապես երրորդ վայի Իսլամը չէ, առավել ևս՝ անակնկալ հարձակման մեջ ինչ տեսակի զենքեր են կիրառվում: Նախազգուշացման պատգամը պետք է բացահայտի, թե ինչու է Իսլամին թույլ տրվում բերել դատաստան՝ մի դատաստան, որը սկիզբ է դնում մի ժամանակաշրջանի, երբ հազարավոր քաղաքներ կործանվում են: Նախապես մատնանշելը, որ Իսլամը Նեշվիլի վրա անակնկալ հարձակում պիտի գործի, կհաստատի պատգամաբերներին, սակայն դա թերի նախազգուշացում է, եթե դրանով միայն սահմանափակվի:

Նեշվիլի կրակազնդերը Աստծո դատաստան են, որ սկսում է մի կարճ ժամանակահատված, որն ավարտվում է կիրակնօրյա օրենքով, որը, ինչպես և այդ ժամանակահատվածի սկզբում, նույնպես Աստծո դատաստան է: Աստված նախապես ասաց Ադամին և Եվային, թե ինչ էր փորձությունը, և ինչ հետևանքներ կլինեին, եթե նրանք չհաղթահարեին այդ փորձությունը: Քույր Ուայթը նշում է «պատճառից դեպի հետևանք» դատելու կարողության կարևորությունը, իսկ Աստվածաշունչը վկայում է, որ առանց «պատճառի» «անեծք» չի գա:

Ինչպես թոշունը՝ թափառելով, ինչպես ծիծեռնակը՝ թռչելով, այնպես էլ անպատճառ անեծքը չի գա: Առակաց 26:2:

Նեշվիլի հրազնդերը «հետևանքն» են և այն «անեծքը», որ գալիս է: Նախազգուշացման պատգամը պետք է ներառի նաև «պատճառը»: Հովնան մարգարեի պատգամը պարզապես քառասուն օրից հետո գալիք կործանման մատնանշում չէր, այլ այն առաջ

բերեց արթնություն և բարեկարգություն՝ թագավորից մինչև ամբողջ ժողովուրդը: Այն, ինչ մատնանշվեց, պատճառ դարձավ, որ թագավորը և նրա ժողովուրդը դառնան իրենց չար ճանապարհներից: Հովնանը նրանց հայտնել էր գալիք կործանման մասին, և ասել էր նաև, որ դա իրենց անաստված ու չար կենսակերպի պատճառով է:

Եվ խոսքը հասավ Նինվեի թագավորին, և նա վեր կացավ իր գահից, հանեց իր վրայից իր պատմուճանը, քուրձ հագավ և նստեց մոխրի մեջ: Եվ նա հրամայեց, որ Նինվեում հռչակվի և հրապարակվի թագավորի ու նրա մեծամեծների հրամանով՝ ասելով. «Ո՛հ մարդը, ո՛հ անասունը, ո՛հ նախիրը, ո՛հ հոտը թող ոչինչ չճաշակեն. թող նրանք չարածեն և ջուր չխմեն: Այլ մարդն ու անասունը թող ծածկվեն քուրձով և գորեղաբար աղաղակեն առ Աստված. և թող ամեն ոք դառնա իր չար ճանապարհից և այն բռնությունից, որ իրենց ձեռքերի մեջ է»: Հովնան 3:6–8:

Իսլամը փողային գորություն է, և Հայտնության ութերորդից մինչև տասնմեկերորդ գլուխների յոթ փողերը, ինչպես նաև տասնվեցերորդ գլուխը, ունեն որոշակի մարգարեական առանձնահատկություններ: Առաջին չորս փողերը դատաստաններ էին կայսերական Հռոմի վրա՝ 321 թվականին առաջին կիրակնօրյա օրենքն ընդունելու համար: Հաջորդ երկու փողերը դատաստաններ էին պապական Հռոմի վրա՝ 538 թվականին կիրակնօրյա օրենք ընդունելու համար: Հայտնության ութերորդից մինչև տասնմեկերորդ գլուխների յոթ փողերը նախապատկերում են Հայտնության տասնվեցերորդ գլխի յոթ վերջին ժանտախտները, որոնք Աստծո դատաստանն են մարդկության վրա՝ կիրակնօրյա պարտադրանքի համար:

Նեշվիլի նախազգուշացման լուրը պետք է նույնականացնի այն հետքերը, որոնք առաջնորդում են դեպի կիրակնօրյա օրենք, և մարգարեական վկայության հիման վրա՝ դատաստանը հետևում է և չի նախորդում պատճառին: Դատաստանը կիրակնօրյա պարտադրանքի հետևանքն է: Մեր դիտարկած քառասուներորդ համարի թաքնված պատմության հինգ վկաները տարբեր վկայություններ են տալիս, սակայն, ի տարբերություն մարդկային վկաների, բոլոր մարգարեական գծերը միախառնվում են միասին: Միացյալ Նահանգներում վերջնական կիրակնօրյա օրենքի հետքերը նույնականացվում են այն ժամանակ, երբ Պետրոսը միավորում է Դոնալդ Թրամփի վկայությունը՝ բացատրելու Նեշվիլի հրագնդերի ազդեցությունը:

Նեշվիլի նախազգուշացումն աշխարհին այն է, որ այդ ժամանակ Աստված սկսում է Իր վերջնական դատաստանը մարդկանց և ազգերի վրա: Այն ժամանակ սկսվում է քաղաքների կործանման մի ժամանակաշրջան, որը շուտով հասցնում է Կիրակնօրյա օրենքին, որտեղ ազգային ուխտադրժությանը հաջորդում է ազգային կործանումը: Այնուհետև սատանան գալիս է՝ Քրիստոսին անձնավորելու, և չար դաշնակցությունը հաստատվում է, երբ տասը թագավորները համաձայնում են իրենց թագավորությունը տալ քո ժողովրդի ավագաններին, որոնք հաստատում են տեսիլքը: Նեշվիլի նախազգուշացումը ներկայացվում է այն պատմությամբ, որ նախորդում է Նեշվիլին, ինչպես ներկայացված է Դոնալդ Թրամփի կողմից գազանին պատկեր կազմելով: Թրամփի պատգամը նախազգուշացման փողն է, որ նախորդում է Նեշվիլի հրե գնդակներին:

Այս հարցերը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: